

[Arne Christiansen]

andel som udgangspunkt må være 20 pct. Jeg ved ikke, om ministeren på nuværende tidspunkt kan sige noget om, hvorvidt procent-satsen eventuelt vil bevæge sig opad eller nedad. I et forslag fra socialdemokratiet, som senere skal behandles, nævnes jo også 10 pct.

Uanset under hvilken form staten engagerer sig, kan man vel regne med, at den allerede eksisterende ekspertise i selskaber og virksomheder vil kunne udnyttes. Danmarks erfaring som olieindustriland er ret så begrænset, og vi må alle værne om, udnytte og udvikle, hvad vi allerede har. Sådan læser jeg også ministerens stærke understregning af nødvendigheden af at fremme anvendelsen af danske varer, tjenesteydelser, arbejdskraft, havne- og lufthavnsfaciliteter samt den udvikling, som vi ikke alene må forudse, men som er en nødvendighed, når det gælder uddannelse og forskning.

Jeg finder det også væsentligt, at vi allerede i 1. udbudsrunde tilstræber et moderne koncessionssystem, som det kendes i andre Nordsølielande.

Som sagt er det væsentligt med en vurdering af hele området, og det er derfor rimeligt, at der vil blive stillet som betingelse, at hvis man vil efterforske i det givtige sydvestlige hjørne af Nordsøen, må man også bidrage til efterforskning i andre områder. Der er jo også incitamentet til noget sådant i den redegørelse, som ministeren har givet. Redegørelsen bekræfter statens fastsatte forkøbsret på såvel olie- som gasområdet. Det er jo nærmere fastlagt i love fra sidste år.

Der er, taget under ét, lagt op til en rimelig og afbalanceret koncessionspolitik med skyldig hensyntagen til rationel udnyttelse og til danske interesser, og venstre kan støtte de synspunkter, som er kommet til udtryk.

Kalnæs (SF):

Vi mener fra SFs side, at der er tre hovedspørgsmål, som man må diskutere i forbindelse med denne redegørelse om 1. udbudsrunde om nye tilladelser til efterforskning og indvinding af olie og gas. Det første spørgsmål drejer sig om størrelsen af den første runde. Hvor mange koncessioner vil man give, og hvor mange blokke vil man dække her i første runde? Det andet spørgsmål er arten og omfanget af den offentlige deltagelse i de konsortier, som man forudser dannet

til at varetage efterforskning og indvinding. Det tredje spørgsmål er de mere almindelige øvrige vilkår i de koncessioner.

Hvis vi først ser på spørgsmålet om størrelsen af den første runde, så må jeg sige, at jeg finder ikke, at regeringens udspil er særlig klogt. Der er tilsyneladende lagt op til, at man vil give et stort antal koncessioner, som dækker mange af de blokke, man har fået tilbage fra A. P. Møller. Det er jo halvdelen af Danmarks undergrund, vi har fået tilbage, og her udbyder regeringen faktisk det hele som muligheder. Der behøver selvfølgelig ikke at ligge så meget i det, men man kunne godt forestille sig, efter at man har arbejdet med det i energiministeriet, at man havde fundet ud af, at der var nogle områder, man hellere ville have eftersøgning i gang i. Det havde nok været rimeligt at angive det, synes jeg, men det kan diskuteres. Derimod står der ikke noget som helst om, hvor mange tilladelser man faktisk vil give, og det synes jeg i hvert fald er bekymrende, for det kunne godt se ud, når man læser redegørelsen, som om man tænker sig, at man faktisk vil give et stort antal tilladelser og dække et stort antal blokke med koncessioner. Man skriver f. eks. i den redegørelse, der er sendt til energipolitisk udvalg, på side 6:

»Det er således ikke for nærværende muligt selv med en fælles indsats fra offentlig og privat side at opnå aktiv dansk deltagelse overalt.«

Det vil sige, at man i hvert fald forestiller sig, at der gives mange koncessioner. Selv om man både inddrager det offentlige og det private, kan man altså ikke nær overkomme at dække det overalt. Man siger længere nede:

»Det offentlige bør være aktivt med fra starten i et begrænset antal blokke.«

Dertil kommer et antal, hvor de private er med, og så er der nogle, hvor der slet ikke er nogen danske med. Det vil sige, det må være et ret stort antal koncessioner, man vil give. Man siger til sidst, at antallet må bero på antallet af ansøgninger, deres indhold og den administrative kapacitet. Det vil sige, at hvis der kommer mange ansøgninger og man bedømmer indholdet som værende rimeligt – og det kan jo diskuteres, hvad der er rimeligt dér – så bliver det den administrative kapacitet, der sætter grænsen. Det synes jeg ikke lyder særlig rimeligt, og jeg vil gerne høre fra